

Meddelelser. Lovforslaget omfatter altsaa Telefonbesørgelse af Telegrammer og Eneret paa selve Ordet Telegram. Spørgsmaalet om Telegrafvæsenets Eneret paa Befordring af Telegrammer er nemlig ikke udtømt i den nuværende Lovs Bestemmelser. Det har vist sig, at private Forretninger i vid Udstrækning har paataget sig Befordring af Meddelelser under Betegnelsen Telegram. For saa vidt Talen er om saadanne Meddelelser, som egner sig for en telegrafisk Befordring, paaføres der herved Statstelegrafvæsenet en Konkurrence, idet disse private Forretninger naturligvis kun paatager sig Befordringen, naar det betaler sig, medens de overlader Resten til Telegrafvæsenet. Naar Statstelegrafvæsenet faar en virkelig Eneret paa Befordring af alle Telegrammer, vil dets Dispositioner kunne foretages paa et solidere Grundlag og dets Personale og Anlæg udnyttes mere rationelt. For saa vidt det drejer sig om Meddelelser, der ikke har anden Lighed med egentlige Telegrammer end netop Navnet, vil den Omstændighed, at Betegnelsen Telegram benyttes, være egnet til at svække Tilliden til de egentlige Telegrammer og derved forvolde Ulemper og økonomisk Tab for Statstelegrafvæsenet. Jeg maa derfor anse det for naturligt, at private Forretninger afskæres fra at benytte Betegnelsen Telegram om en Meddelelse, som ikke har været Genstand for nogen telegrafisk Befordring eller paa anden Maade har noget med Telegrafvæsenet at gøre. Der er ingen Tvivl om, at hvis disse Bestemmelser gennemføres, vil det styrke Telegrafvæsenets økonomiske Stilling.

§ 2 i Lovforslaget gaar ud paa, at der efter 1ste Punktum i § 5 i Loven af 1897 indsættes følgende: „Samme Straf ifalder den, der i Strid med Bestemmelserne i § 1 benytter Betegnelsen „Telegram“ om Meddelelser, der ikke er befordret af Statstelegrafvæsenet.“ — Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale dette lille Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Det andet Lovforslag, jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, er *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 109 af 29. April 1913 om Bestyrelsen af Københavns Havnevæsen*. Lovforslaget gaar ud paa, at § 6 i Lov Nr. 109 af 29. April 1913 om Bestyrelsen af Københavns Havnevæsen affattes saaledes: Ministeren for offentlige Arbejder fastsætter Takster for Benyttelsen af Københavns Havn efter derom at have indhentet Betænkning fra Havnebestyrelsen. For et Aars Tid siden blev der af Københavns Havnebestyrelse

nedsat et Udvalg til Overvejelse af Spørgsmaalet om en eventuel Revision af hele det for Københavns Havn gældende Afgiftssystem. Hidtil har det været saaledes, at der blev svaret dels en Bolværksafgift, dels en Vareafgift. Bolværksafgiften fastsættes efter Indstilling af Havnebestyrelsen af Ministeren for offentlige Arbejder, medens Vareafgiften fastsættes af Lovgivningsmagten. Med Hensyn til Bolværksafgiften fremkom det af Havnebestyrelsen nedsatte Udvalg med Forslag om at ændre den til en Besejlingsafgift, og de Takster, som foresloges, er blevet approberet af Ministeriet for offentlige Arbejder og altsaa allerede traadt i Kraft.

Udvalget fremkom imidlertid ogsaa med en Henstilling til Ministeriet om at faa undersøgt, om man ikke kunde gaa bort fra den nuværende Beregningsmaade for Vareafgiften, der hovedsagelig svares efter det Rumfang, Varerne indtager, saaledes at der blev taget mere Hensyn til Værdien af Varerne. I Henhold til denne Opfordring nedsatte Ministeriet for offentlige Arbejder et Udvalg til at undersøge hele dette Forhold og fremkomme med Forslag i saa Henseende. Dette Udvalg har afgivet en Betænkning og stillet et Forslag, der er vedføjet nærværende Lovforslag som Bilag. I alt væsentligt tilsigter Udvalget at faa indført den samme Ordning med Hensyn til Vareafgiften, som man har i saa at sige alle Landets Provinshavne, og som gaar ud paa, at Afgiften i væsentlig Grad fastsættes efter Varernes Værdi. Udvalget har gennemgaaet de forskellige Varer og stillet Forslag om Takster for disse. Til Sammenligningsgrundlag har man navnlig taget Aarhus Havn, men det viste sig, at hvis man vilde opkræve de samme Vareafgifter som Aarhus Havnevæsen, vilde man opnaa en Indtægt, som meget betydeligt oversteg den Indtægt, der nu faas gennem Vareafgiften, hvilket maa anses for unødvendigt. Det er derfor foreslaaet i al Almindelighed at fastsætte Vareafgifterne i Københavns Havn 25 pCt. under Afgifterne i Aarhus Havn og for de grove Varers Vedkommende, Kul, Korn og forskellige andre Varer, f. Eks. Fisk, endog at gaa betydeligt under denne 25 pCt.s Nedsættelse i Forhold til Aarhus Havn. Derigennem vil man faa nogenlunde den samme Indtægt, som man havde i 1922, hvilket maa anses for nødvendigt, hvis Københavns Havn skal kunne klare sig økonomisk. Samtidig har Udvalget foreslaaet, at der for Vareafgifternes Vedkommende bliver de samme Vilkaar for Københavns Havn som for Landets øvrige